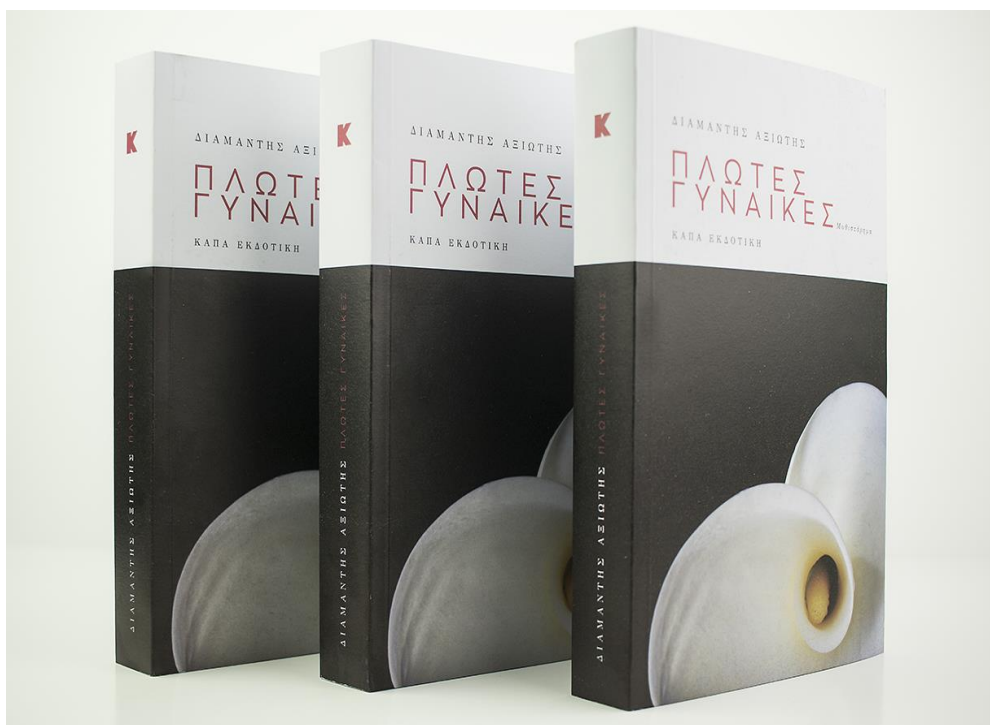

Μηνάς Νιτσόπουλος : *Η ζωή ανάποδα*
7^Η ΜΕΡΑ, 31 Ιουλίου 2017, Δευτέρα

Διαμαντής Αξιώτης, ΠΛΩΤΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ, μυθιστόρημα, ΚΑΠΑ εκδοτική, σελ. 390, Αθήνα 2017.

**ΔΙΑΒΑΣΤΕ ΔΙΑΜΑΝΤΗ ΑΞΙΩΤΗ «ΠΛΩΤΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ»,
ΜΙΑ ΝΕΑ ΕΜΠΕΙΡΙΑ
ΕΝΑ ΧΡΟΝΙΚΟ ΤΗΣ ΚΑΒΑΛΑΣ**

ΤΟ ΤΩΡΑ ΚΑΙ ΤΟ ΧΘΕΣ

Το μυθιστόρημα «Πλωτές Γυναίκες» (ΚΑΠΑ Εκδοτική 2017) του συμπολίτη μας και ισχυρά επιμένοντας στον καλό λόγο Διαμαντή Αξιώτη επανεκδίδεται μετά από είκοσι και τόσα χρόνια. Ωστόσο παραμένει άκρως επίκαιρο. Με τα χρόνια αυτό το μυθιστόρημα έχει αποκτήσει σπουδαία πατίνα χρόνου, σε σημείο να του ταιριάζει ο χαρακτηρισμός χρονογραφήματος μιας μέτριας τουρκόπολης που εξελίχθηκε θετικά στον χρόνο με όλα τα χαρακτηριστικά μιας νεοελληνικής άναρχα δομημένης πόλης.

Πρόκειται επομένως για το χρονικό της πόλης μέσα από την άμεση ματιά του λογοτέχνη, αλλά ταυτόχρονα και μέσω της απόστασης του ιστορικού μελετητή (γιατί και τέτοιος υπήρξε ο κ. Αξιώτης) ο οποίος χρειάστηκε έρευνα και ιστορική αναδρομή που του πήρε πάνω από πέντε χρόνια, κατά ομολογία του.

Αμέριστη η αγάπη του Αξιώτη για την πόλη του, όπως διαφαίνεται από τα σχετικά αποσπάσματα.

Ο ΛΟΓΟΣ ΣΤΟΝ ΛΟΓΟ (ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΑ)

«Ο Κωνσταντίνος Δούκας δέχθηκε, μεσάνυχτα και εντελώς απροειδοποίητα, την επίσκεψη των αδελφών Ιορδάνου, του γιατρού Γεωργίου Βασιλικού και του εισαγωγέα σουηδικής ξυλείας Μιχαήλ Μιχαήλ.

Η αναμέτρηση μεταξύ του συντηρητικού και του προοδευτικού κινήματος στις εκλογές που προκήρυξε η κυβέρνηση Τσαλδάρη αναμενόταν σκληρή. Διακρινόταν η απειλή εκλογής του κομμουνιστή Δημήτρη Παρτσαλίδη.

Ο Δούκας δέχθηκε την πρόταση να κατέβει ως κοινός υποψήφιος όλων των αστικών παρατάξεων. Οι λόγοι που τον επέλεξαν ήταν η ταχεία άνοδος του στο εμπορικό και κοινωνικό κατεστημένο της πόλης, η σχέση με την οικογένεια Ιορδάνου, τα πέντε εν ζωή παιδιά του και η ευγενική καταγωγή του. Ο γιατρός αναφέρθηκε στην εξωστρέφεια του Κωνσταντίνου, στη μη νευρωτική συμπεριφορά, στο παρουσιαστικό του. Ο Μιχαήλ εξήρε την αντοχή, την τόλμη και το θάρρος του.» σελ 172

«Ο Κωνσταντίνος Δούκας απέσπασε τον Μιχαήλ από την παρέα των κοριτσιών, για να περάσουν οι δυο τους στο σαλόνι. Εκείνα, θεωρώντας την κίνηση του πατέρα τους φυσιολογική και συνηθισμένη δεν πειράχτηκαν διόλου. Μεγάλωναν στον βυθό μιας θάλασσας και νόμιζαν ότι όλοι έτσι μεγαλώνουν.

Τον σήκωσε από τις μασχάλες και τον έστησε όρθιο επάνω σε μια πολυθρόνα. Ήθελε, προτού κατέβουν οι δυο τους στο λιμάνι, να του μιλήσει. Ο βασιλιάς Γεώργιος Β΄ και ο πρωθυπουργός Ιωάννης Μεταξάς θα έρχονταν στην πόλη από τη θάλασσα και η υποδοχή προβλεπόταν παλλαϊκή. Για το βράδυ είχε προγραμματιστεί από τι κυρίες της Φιλοπτώχου πλουσιότατο δείπνο και χορός προς τιμήν των εκλεκτών επισκεπτών στην αίθουσα της Μεγάλης Λέσχης. Ενάντια στις κακόγουστες φήμες που συνόδευαν και τους δυο. Για τον Μεταξά έλεγαν πως, παρά το ελλιπές ανάστημα που διέθετε, αντανάκλαζε τακτικότερα, όχι μόνο φαντασιωνόμενος μια γυναίκα-αφού όλες τις επιθυμούσε και όλες τον απεχθάνονταν- αλλά και ύστερα από υπουργικά συμβούλια ή πολιτικές ενέργειες.» σελ 187

ΚΑΙ ΤΩΡΑ ΣΤΗΝ ΟΥΣΙΑ

Ο συγγραφέας πλέκει ένα πυκνό δίκτυο από περιπέτειες του φανταστικού ήρωα του Κωνσταντίνου Δούκα, που ξεκινά από την Κωνσταντινούπολη, διέρχεται από την Αλεξάνδρεια Αιγύπτου και καταλήγει στην άλλη γωνιά αυτού του ισοσκελούς τριγώνου (Καβάλα) περικλείοντας έτσι όλη σχεδόν την Ανατολική Μεσόγειο με τους μύθους, τα θαύματα, τα δράματα, τα ύψη και τα βάθη των ανθρώπων, κοινωνιών και εθνών. Οι ήρωες του αναλύονται και αναδεικνύονται βαθιά ανθρώπινοι, γήινοι, έτοιμοι για κάθε ματαιοδοξία και παραλογισμό, αλλά ταυτόχρονα και για κάθε ηρωική πράξη.

«Κράδαινε σαν δαιμονισμένος έναν κόκορα. Τράβηξε με δύναμη το κεφάλι και το ξεκόλλησε από το υπόλοιπο σώμα. Με το αίμα που εκτοξεύτηκε από το λαιμό άρχισε να ραντίζει τη φουσκωμένη κοιλιά της μάνας του. Εκείνη είχε τα πόδια ανοιγμένα. Περίμενε τη γέννηση του πέμπτου παιδιού της. Την επομένη, όταν στο τραπέζι σερβιρίστηκε κόκορας κρασάτος με κρεμμύδια, ο Κωνσταντίνος προφασίστηκε τον αδιάθετο και δεν άγγιξε ούτε κοκαλάκι. Το ίδιο και η μητέρα του. Εκείνη, μετά από ένα μήνα έβγαλε από τον κόλπο της ένα κορίτσι νεκρό. Καθισμένος ακόμη στον ίδιο βράχο, περιέφερε το βλέμμα στα σπίτια της πολιτείας που ανηφόριζαν στα γύρω υψώματα.

-Αν δείτε τα βουνά να χτίζονται, περιμένετε και τη συντέλεια του κόσμου, έλεγε η μητέρα του κάθε φορά που αντίκριζε τους επτά λόφους της Βασιλεύουσας.» σελ 161

Καπνέμποροι, καπνεργάτες, δήμαρχοι, συνδικαλιστές, ξένοι πρόξενοι, ντόπιοι απατεώνες, η έξαψη του άφθονου πλούτου η ανέχεια των προσφύγων, η άνοδος και η πτώση των υπερφίαλων νεόπλουτων, η υποδεέστερη θέση της γυναίκας, το δράμα της γέννησης κοριτσιού, και μοιραία όσα ντόπια θέματα περιγράφονται, μυθοποιούνται, απομυθοποιούνται, όλα όμως με καλό λογοτεχνικό λόγο που σε κάνει να μη θες να αφήσεις το βιβλίο από τα χέρια σου μέχρι το τέλος του.

«Η κομψή κυρία που χτυπούσε το κουδούνι του διαμερίσματος στον πέμπτο όροφο της πολυκατοικίας, ήταν εμφανές ότι κατέχονταν από νευρική νόση. Εξέταζε, για πολλοστή φορά την μπρούντζινη πινακίδα: ΙΟΡΔΑΝΗΣ ΙΟΡΔΑΝΟΥ/ΚΑΠΙΝΑ ΕΙΣ ΦΥΛΛΑ, για την αποφυγή λάθους. Χτυπούσε ρυθμικά το τακούνι στο μωσαϊκό του διαδρόμου, απλώνοντας το χέρι να χαϊδέψει το κεφάλι του αγοριού που στεκόταν δίπλα της. Όταν, επιτέλους, άνοιξε η πόρτα, ένα κύμα ζεστού αέρα τύλιξε τους απρόσκλητους επισκέπτες. Η δεσποινιδούλα που εμφανίστηκε από μέσα ήταν εντυπωσιακά όμορφη. Τα μάτια της παράξενα γαλανά και η επιδερμίδα του προσώπου διάφανη. Τα ολόξανθα μαλλιά της έπεφταν μπούκλες στους ώμους.» (επίλογος)

ΕΠΙΜΥΘΙΟ

«Τα όνειρα σου μην τα λες, γιατί μια νύχτα κρύα, μπορεί και οι φρουδικοί να έρθουν στην εξουσία.»
(GRAFFITI ή Διονύσης Σαββόπουλος)

Μηνάς Νιτσόπουλος, Κλινικός Ψυχολόγος